

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi poli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 gld. 60 kr., za pol leta 1 gld. 80 kr., za četrt leta 90 kr. pošiljane po pošti pa za celo leto 4 gld. 20 kr., za pol leta 2 gld. 20 kr., za četrt leta 1 gld. 15 kr. nov. den.

V Ljubljani v sredo 4. januarja 1865.

Silvestrova noč.

Tiho! — ura dvanajst bije,
Ravno odmeva zadnji glas,
Sova iz zvonika vpije,
Slovo jemlje od časa čas.
Spet je leto zatonilo,
Vihrajoča burja s silo
Vrgla ga je pod gomilo.

Zemljo krog in krog odeva
Z belim plaščem mrzli sneg,
Vetrov pa vriš odmeva
Po dolini prek in prek.
Večnosti je kosti v krilo
Staro leto spet zložilo,
Se na véke poslovilo.

Ali že za njim se smeje
Pomlajeni Janus mil',
In veselo rože seje,
Da si vence 'ž njih bo vil.
Dobro došel, mladič všeči,
Z novim letom prileteči,
Peljaj nas v naročje sreči!

Čaše v roko! — Pesmi gladke
Pojmo dnes pri vinu vsi,
Vzijmo kratke ure sladke,
Blizo starost že preži, —
Zdaj še srca nam gorijo,
Če prav skrbi nas morijo,
V vino naj se potopijo!

Pozdravimo čvrsti, zdravi
Novodošlo leto zdaj!
Tudi starček sivoglavi
Misli dnes v mladost nazaj, —
Vsaka strast naj od zdaj zgine,
Z mirom drage domovine
Glas naj vodi naše čine!

Po češčini poslovenil G. Višečki.

Novoletnica!

Preteklo je zopet 365 dni in nastopilo je novo leto. Ne govorili bi resnice, ako bi rekli, da preteklo leto je v Evropi sploh bila dôba slavnih del in važnih prememb. Glasovite besede „čakati znamo“ so se tudi narodov poprijele; čakali so s korenito potrpežljivostjo. Z upanjem, da bode bolje, stopijo v mlado leto.

Pomenljivo je, da novo leto se začenja ravno pozimi. Sneg in led krijeta hrib in plan, celó gibčne vode so v led kovane, vsa narava umira skrčena pod ledeno odejo v tistem spanji in vseobsežni mraz ustavlja vse življenje. Pa nad neizmerno zmrzljivo smeja se mlado solnce, z gorkoto, dan na dan rastečo, sije na mrtvo odejo spijoče zemlje; sneg in led se umikata in umakneta, narava pa se izbudí pomlajena iz dolzega počitka; povsod dvigajo krotke cvetlice, odeje proste, glavice k rešniku solncu in tice v logu prepevajo veselo zmago nad zimo.

Razgrnjena je zima tudi nad Evropo. Neko mrzlično čutje negotovosti o prihodnji dôbi tlači svet, tlači ga strupeni zrak politične neznačajnosti. Med tem pa raste prepričanje, da zdanjost je le prestopni čas, da novi čas trka na duri visocih palač in lesenih koč, in množi se upanje, da bode bolje. To je predčutje mladega leta.

„Temu in temu ni še časa“ — čuli smo letos od dokaj strani.

Zakaj pa ni še časa? Ali bi mar škodovalo kaj več prostega zraka narodom? Bi mar nevarnost bila

državam, ako bi vsak državljan, vesel o izpolnjenih občnih željah, s toliko močnejšo ljubeznijo oklenil se dobre svoje domovine?

Iz tacega zadržavanja in odlašanja pa vendar sploh ne pretí dalja škoda. Zgodovina gré neizprosljiva svojo pot naprej. Zaviranje tu ali tam jo komaj toliko ustavi, kakor riba v morji plavajočo barko. Omika je zdaj že toliko razširjena, javno mnenje tako krepko in silno, da pravica in resnica, čeravno ste nekaj časa na dvomu, ne daste se zatreti. Stanovitna in nepremakljiva volja večine ima toliko moč in pravico, da se more misliti, da mala množica oseb se poprej moti kakor veliko število družih. Ako imajo države zagotovljeno ustavo, vsako drugo ravnanje nikakor nima dolzega obstanka; samo prestop je — drag sicer — vendar prestop je na boljšo stopinjo. Samo, da se nekoliko potrpi in pretrpi; „dobrega izida ni dvombe.“

Veča pa je nevarnost, ki državam z mladimi ustavami prti od unanjih držav.

Omika je sicer sedanjo Evropo povsod obsegla in presunila, in že v srednjem veku je bila znana zapoved kršanske ljubezni; al o zadevah mednarodnih in meddržavnih ne veljá vselej zapoved omike ali ljubezni; tu vlada rado načelo: „kar tebe kvári, hasni meni“, ali bolj jasno: „kar je tebi na škodo, meni je v prid.“ To nekršansko in sebično načelo je napravilo sedanje do zob oborožene države, ki imajo neprimerno množico čvrstih državljanov brez vsega dobička in z velikimi stroški neprenehama v orožji in na nogah. Zarad tega načela pa imamo po celi Evropi take nepreštevilne državne dolgove, toliko in vedno večih davkov, in dosti očitno hiranje splošnega blagostanja. To oboroženo prežanje države na državo je večletna sušica Evropina, in niso se je države iznebile, akoravno so kaj v notranjih zadevah napredovale. Nobena država rada ne gleda, kako si soséda pomore s svobodnimi napravami; bojí se za lastni obstanek, ako una novih močí pridobiva po krepki ustavi. Taka ustava namreč obudí mnogo poprej spijočih močí, in celó mnoge močí, ki so poprej bile rabljene, da so krotile ljudstvo, dajo se obračati za bolj koristne namene. Poštena ustava krepko budí domovinsko ljubezen; vsak državljan si šteje med najsvetejše dolžnosti, da brani vseh napadov svojo dobro vladano domovino.

Ker je pa krepčanje državne močí po sebičnih načelih mednarodne politike sosédam neprijetno, tedaj skušajo ovérati in podérati razvitje ustavnega življa tudi z zavratnimi pomočki in celó z vojsko, ako je za-njo le količkaj izgovora.

Tudi mi Avstrijani imamo mlado ustavo, in podoba je, da nam nasprotniki ne privoščijo, da bi se je za svoj napredek popolnoma navzeli. Zato nas radi strahijo z vojsko. Nove močí, ki bi jih pridobili po ustavi,